Yetsirah, hoofdstuk 4 Wet van Zeven.

In hoofdstuk 4 van Sefer Yetsirah wordt de *neerwaartse* scheppingsbeweging in kabbalistische woorden weergegeven. Deze beweging die zevenvoudig is en wordt beschreven in een andere tijd en wereld (namelijk voor Yetsirah) dan de lineaire tijd en de wereld (namelijk Assiah) waarin wij zintuiglijk leven. Wij beleven (althans ik) de wet van zeven niet in zuivere vorm in Assiah, met de muziek met zijn octavenstructuur als uitzondering. Voor ons is ontwikkeling immers altijd een gebeuren in de chronologische tijd. Hoewel de wet van zeven in dit hoofdstuk wordt beschreven in zijn meest *wezenlijke kern*, kunnen we wel aspecten van deze wet ervaren in ontwikkelingen en processen die in onze lineaire tijd en ruimte plaatshebben. Zo vloog vandaag een jonge grauwe vliegervanger, juist uit het nest, zich dood tegen een raam. Daar kun je moeilijk de *gehele* wet van zeven in herkennen. De ontwikkeling van dat jonge dierenleven werd door toeval verstoord, kwam niet tot voltooiing. Het begin van was het leggen van het ei door de moeder vogel. Het broeden en het voeren de eerste fasen van de ontwikkeling en toen was daar het einde.
Betekenisvol is in dit verband dat er in de Bijbel *twee* scheppingsverhalen zijn. Beide scheppingsverhalen vinden in zeven 'dagen', fasen, plaats.
Het eerste scheppingsverhaal is *opwaarts* binnen Assiah (dus eigenlijk horizontaal), het tweede scheppingsverhaal *neerwaarts* van hoge hemelen (Briah-Yetsirah) naar beneden (Assiah). Het eerste scheppingsverhaal zoals ik het versta laat *evolutie* zien van *voorbereidend*e levensmanifestaties (mineraal, plant, dier, mensenlichaam) naar de toestand waarin menselijk leven hier mogelijk wordt. Het tweede scheppingsverhaal verwijst dan naar de incarnatie van de Mens door de werelden heen naar 'onze' wereld, dus een scheppingsbeweging *neerwaarts*. Deze bewegingen ontmoeten elkaar, elk moment weer en *dan is er de mens*. Hij is het snijpunt van horizontaal en verticaal, van opwaarts en neerwaarts, die elkaars spiegelbeeld zijn. Het is de goddelijke ademhaling die het lichamelijk hart bezielt. Alles, elke ontwikkeling heeft deze twee kanten. Sterker hier kan alleen iets gebeuren, omdat het elders, in een andere kwalitatieve hemelwereld, óók is, maar wezenlijker, en dus 'anders'. Voor ons is het: hier Assiah en daar Yetsirah, dus ogenschijnlijk gescheiden. Ook de dubbelheid van de 7 letters duidt hier op.
De wet van zeven is geen mechanische wet, maar een *heilige* wet die zich dus hier in alles uitdrukt maar wel op *vervormde* wijze.
Mijns inziens mogen we daarom de wet van zeven niet *een op een* naar hier reduceren, en denken dat alles hier een ontwikkelingsmoment van zevenvoudige ontwikkeling is. Kenmerk van Assiah is *menging*. We moeten beide kanten, het zevenvoudige dáár en de uitdrukking ervan hiér, bij de wet van zeven betrekken. Alleen zo is deze wet misschien te herkennen, ook als deze zich hier in vervormde correspondentie uitdrukt.
De wet zegt wel dat alles zich *in wezen* zevenvoudig ontwikkelt, als de ontwikkeling tenminste in overeenstemming is met de bedoeling van de schepping. En er geen verstorende toevallen zijn. De ontwikkeling kan smoren, tot stilstand komen en ontaarden voordat ze *totaliteit* is geworden.
Van belang is dat *elk moment* hier, elk NU, de oorsprong is van potentiële zevenvoudige ontwikkelingen die door verticale bevruchting vanuit de hemelen mogelijk zijn

Wat kan dit alles betekenen voor ons?
Mij lijkt dat we ons leven en de gebeurtenissen ervan (in zoverre we daar in onze vrijheid enige invloed op kunnen uitoefenen) in correspondentie moeten (laten) komen met de wezenswet van zeven. Met name geldt dat voor onze weg terug naar de Heilige. De Weg door de Tempel die ik beschreef in yetsitah 4.1-4.8 (hieronder samengevat in de Boomstructuur) Dat vraagt van ons inspanning, heilige studie om voor die wet ontvankelijk te worden. Dat betekent herkenning van

fasen. Voorzichtige interpretatie van datgene wat ons overkomt, en hoe wel of niet te handelen, herkenning wanneer actief te zijn, wanneer wachtend en ontvankelijk.
Het maakt ons deemoedig en geduldig, brengt ons tot gebed en meditatie, tot aanvaarding zonder negatief oordelen over de ander en over jezelf. Want de weg naar de Heilige is ook zevenvoudig in essentie, maar wel voor iedereen uniek. Er bestaan geen dwingende sjablonen.
Paul